

המועצה להסדר ההימורים בספורט

בשנת 1956 החלה חברה פרטית לעסוק בעסקי הימורים על תוצאות של משחקים ותחרויות בספורט. זמן קצר לאחר מכן ארגנו גם מוסדות ספורט הימורים משלהם. כדי למנוע תחרות ביניהם הסכימו הגופים האמורים להתאחד ולנהל במשותף את ההימורים בשם "ספורטוטו ישראל". ב-1964 קיבלה הכנסת חוק לתיקון דיני העונשין (משחקים אסורים, הגרלות והימורים), תשכ"ד—1964, שאסר קיום הגרלות—שהיה אסור גם קודם לכן על פי פקודת החוק הפלילי, 1936—וכן קיום הימורים, ללא היתר מאת שר האוצר. על פי חוק זה התיר השר לספורטוטו ישראל בלבד להמשיך בנייהול עסקי הימורים כדי לרכז את ההימורים וההכנסות מהם בידי מוסדות הספורט. במהלך הזמן תבעו שתי חברות נוספות משר האוצר להתיר גם להן לעסוק בהימורים בספורט, וכאשר השר סירב להיענות לבקשתן, הן פנו לבית המשפט הגבוה לצדק. בעקבות הדיון בבית המשפט התיר השר גם לחברות אלה לעסוק בהימורים. כדי להבטיח, שההכנסות מההימורים ישמשו לקידומם ולפיתוחם של תרבות הגוף, החינוך הגופני והספורט בישראל, יזמה הממשלה חקיקת חוק להסדר ההימורים בספורט.

הרקע החוקי

1. הכנסת קיבלה באוגוסט 1967 את החוק להסדר ההימורים בספורט, תשכ"ז—1967. לפי החוק תקום מועצה, שתהיה מוסמכת לארגן ולערוך הימורים על התוצאות של משחקים ותחרויות בספורט; חברה, שמספרם יהיה בין 6 ל-12, יתמנו על ידי השרים הממונים על ביצוע החוק—שר האוצר ושר החינוך והתרבות—מחציתם עובדי מדינה ומחציתם נציגים של מוסדות הספורט. רוב חברי המועצה, וביניהם היו"ר או סגנו, יהוו מניין חוקי; סדרי העבודה ייקבעו על ידי המועצה עצמה, במידה שלא נקבעו בתקנות. עוד קובע החוק: תקציב המועצה יאושר על ידי השרים הממונים עליה ועל ידי ועדת הכספים של הכנסת, והצעת התקציב תוגש במועד שייקבע על ידי השרים בתקנות; תכנית ההימורים תיקבע על ידי המועצה בתקנות, שהיא תוציא באישור השרים וועדת הכספים, ובלבד שייקבע בה, שלא פחות מ-42% מהתקבולים מעריכת הימור ישולמו לזוכים; הסכומים שיוותרו לאחר ניכוי הזכיות ותוצאות המועצה נועדו לקידומם ולפיתוחם של תרבות הגוף, החינוך הגופני והספורט בישראל; דו"ח על ההכנסות וההוצאות ועל חלוקת היתרות יפורסם ברשומות תוך שלושה חדשים לאחר תום כל שנת כספים; החל ב-1.1.1968 יפוג כוחם של ההיתרים לעריכת הימורים בספורט שניתנו לפני חקיקת החוק; החוק יהיה בתוקפו לשלוש שנים והשרים הממונים הוסמכו להתקין תקנות לביצוע החוק, שמרביתן טעונות אישורה של ועדת הכספים של הכנסת. החוק מעמיד את המועצה לביקורת המדינה לפי סעיף 9(2) לחוק מבקר המדינה, תשי"ח—1958 (נוסח משולב), שלפיו יעמדו לביקורתו של המבקר כל מפעל ומוסד של המדינה.

2. על פי הסמכויות, שנתן להם החוק, התקינו שר האוצר ושר החינוך והתרבות בדצמבר 1967 תקנות בדבר דרכי מינוים של חברי המועצה ותקופת כהונתם ובדבר מועד הגשת התקציב לאישור ודרכי הגשתו (ביולי 1968 הותקנו מחדש תקנות בדבר הגשת התקציב כמעט במתכונתם הקודמת). נקבע, שמספר חברי המועצה יהיה שנים עשר, ותקופת

כהונתם תהיה עד תום שלוש שנים מיום היכנס החוק לתוקפו; החברים שהם נציגים של מוסדות הספורט ימונו על ידי השרים לאחר התייעצות עם מוסדות אלה. תחילת שנת התקציב נקבעה לאחד בספטמבר; את הצעת התקציב יש להגיש לפחות חודשיים לפני כן. עוד נקבע, שאת הצעת התקציב הראשונה, לשמונה חודשים החל ב-1.1.1968, תגיש המועצה לאישור עד 10.12.1967. המועצה פרסמה בסוף דצמבר אותה שנה תקנות בדבר קביעת תכנית הימורים בכדורגל, ובתוספת לתקנות אלה פורסמה תכנית ההימורים על פרטיה. תקנות אלה והתכנית שונו בתקנות, שהותקנו באוגוסט 1968.

בחודשים יולי ואוגוסט 1968 ערך משרד מבקר המדינה ביקורת על פעולות המועצה; נתונים מסוימים עורכנו לסוף שנת 1968.

המועצה והגופים המפעילים

1. המועצה, שמינוי חבריה פורסם ב-14.12.1967, כוללת שישה עובדי מדינה — שלושה ממשרד האוצר, וביניהם היו"ר, ושלושה ממשרד החינוך והתרבות, שאחד מהם מכהן בתפקיד הקשור בענייני ספורט — ושישה נציגים של מוסדות ספורט, שהם גם מנהלי ספורטו ישראל.

על פי החוק אין חברי המועצה מקבלים שכר בעד שירותיהם למועצה. המועצה אינה מעסיקה עובדים באופן ישיר; העובדים המטפלים בענייניה מועסקים על ידי גופים אחרים, והמועצה משלמת להם את ההוצאות. בישיבותיה הראשונות מינתה המועצה מבין חבריה: מזכיר, שתפקידו לדאוג לעניינים המינהליים של המועצה, לקשר בין חבריה, לרכז חומר הנוגע למועצה ולזמן את ישיבותיה; אחראים לעניינים הכספיים; וועדת מתקנים, שמתפקדה לבדוק בקשות להקמת מתקנים וההוצאות הכרוכות בכך ולהביא בקשות אלה לאישור המועצה. בישיבות נוספות של המועצה הוקמו עוד מספר ועדות, ביניהן ועדה לבדיקה חוזרת של זכיות.

חברי המועצה מונו בתחילת דצמבר 1967, והם הגישו לאישור ועדת הכספים של הכנסת אומדן הכנסות והצעת תקציב הוצאות לשמונה חדשים, החל מ-1.1.1968, שהסתכמו ב-15 מליון ל"י.

2. בתקנות המועצה מדצמבר 1967 נכללה הוראה, שרשאית המועצה למסור את ביצוען של עבודות הכרוכות בתכנית לאדם אחר, ואמנם ערכה המועצה בתחילת ינואר 1968 הסכם עם ספורטו ישראל, שלפיו תבצע ספורטו ישראל את העבודות הכרוכות בהפעלת ההימורים, לרבות קבלת דמי ההשתתפות בהימורים וחלוקת הפרסים. תמורת ביצוע עבודות אלה תשלם המועצה לספורטו עמלה בשיעורים, שנקבעו בהסכם ביניהן.

לפי הסדר, שהיה קיים כמה שנים לפני חקיקת החוק בין ספורטו לבין חברה, שעסקה עוד ב-1956 בהימורים (להלן "החברה"), ביצעה החברה את ההימורים למעשה ובידי ספורטו היה הפיקוח הענייני והכספי עליהם בלבד. בעת עריכת ההסכם בין המועצה לבין ספורטו מינואר 1968 אף סוכם, שספורטו רשאית להעביר לאחרים חלק מהעבודות הכרוכות בביצוע ההימורים. בהתאם לכך המשיכה ספורטו להשאיר בידי החברה, על פי הסכם שנערך ביניהן באותו מועד, עבודות אלה גם לאחר היכנס החוק לתוקפו, והחברה מקבלת תמורת עבודות אלה מספורטו עמלה וכן תשלומים עבור הוצאות פרסומת. לפי ההסכם בין המועצה לספורטו חייבת ספורטו למסור למועצה על פי דרישתה, לעיון ולבדיקה, את ספרי החשבונות שלה ושל כל גוף אחר, שנמסרו לו חלק מהעבודות, כגון החברה.

קיימים אפוא שלושה גופים העוסקים בביצוע ההימורים: המועצה, שהוקמה על פי החוק ושלה נמסרו הסמכויות הנוגעות לארגון ההימורים ועריכתם; ספורטוטו, שאחדים ממנהליה נמנים עם חברי המועצה, והיא המקבלת מתחנות הקבלה את דמי ההשתתפות בניחושים ומפקחת על ביצוע ההימורים; והחברה, המבצעת למעשה את כל הפעולות הכרוכות בהפעלת ההימורים, בכללן הדפסת הטפסים הדרושים, בדיקת הניחושים בהתאם לתוצאות המשחקים, הכנת התשלומים לזוכים על פי הנחיות ספורטוטו, והפרסומת.

3. מאחר שלפי החוק עמד לפוג בסוף דצמבר 1967 תוקפו של ההיתר לביצוע ההימורים, שניתן על ידי שר האוצר לשתי חברות נוספות, ניסו גם חברות אלה להשתלב בהסדר בין המועצה לספורטוטו. אחת מהן אף הגישה לבית המשפט העליון בקשה למתן צו על תנאי, בין היתר בטענה, שהתקשרות המועצה עם ספורטוטו ללא מכרז היה בה משום מדיניות של איפה ואיפה. בית הדין פסק, שבעסקאות כגון אלה לא היה צורך במכרז, אך המליץ על בדיקת הצעותיה של העותרת, כדי לוודא, אם יש בהן יתרון למען אותן המטרות הציבוריות המצוינות בחוק. מתן הצו על תנאי עיכב את ביצוע ההימורים, וגרם למועצה הפסד כספי ניכר, וכדי למנוע עיכובים והפסדים נוספים הסכימו המועצה וספורטוטו לשלב את שתי החברות בהסדר ביניהן: בכורות בין ספורטוטו וחברות אלה נקבע, שהן יקבלו גם בעתיד עמלה מסוימת בעד הפצתם של טפסי ההימורים בחלק מהתחנות שהיו בידן בעבר; הסדר זה מתייחס ל-475 מבין כלל 1,325 התחנות בארץ.

בהסכם בין ספורטוטו לבין החברות, ששולבו בהסדר ההימורים, נקבע, שהעמלה המשתלמת לכל תחנות הקבלה תהיה זהה, וכן נקבע, שהעמלה המשתלמת לכל הסוכנים תהיה זהה. הסוכנים מפיצים את טפסי ההימורים בין התחנות ואוספים מהן בסוף השבוע את הטפסים הממולאים ואת התקבולים מההשתתפות בהימורים ומעבירים אותם לספורטוטו. כדי לאפשר את התשלום לשתי החברות, ששולבו בהסדר, הופחתה העמלה של התחנות ב-1% מהשיעור, שהיה נהוג לפני ההסדר החדש.

ביצוע ההימורים

1. עם הקמת המועצה לא חלו שינויים בתכנית ההימורים ובשיטות הביצוע, שהיו נהוגות בעבר ושאותן אימצה המועצה בתכנית, שפורסמה לראשונה בדצמבר 1967 בתקנות.

על פי תכנית זו היו קיימים שלושה סוגי טפסים להשתתפות בהימורים — רגיל, מיוחד, ורב-טורי. הטפסים מכל שלושת הסוגים היו מחולקים לשלושה חלקים, שבכל אחד מהם היו רישומים זהים. בטופס הרגיל צוינו שמותיהן של 24 הקבוצות, שהתחרו ביניהן במחזור של 12 משחקי כדורגל שנקבע לסוף השבוע, וכן שמותיהן של 4 קבוצות נוספות, ששימשו מילואים; בטפסים משני הסוגים האחרים — המיוחד והרב-טורי — הופיעו הקבוצות במספרים סידוריים, בהתאם לסדר השמות שנקבע בטופס הרגיל. מחיר ההשתתפות בהימור, בכל הטפסים, הוא 30 אגורות לכל טור. משתתף, שמילא את הטופס הרגיל, יכול היה לציין את ניחושו בטור אחד או במספר טורים, ובהתאם לכך השתנה מחיר השתתפותו מ-30 אגורות ל-2.40 ל"י; בטופס המיוחד, שכלל 40 טורים, חייב המשתתף למלא לפחות 20 טורים ומחיר ההשתתפות נע אפוא בין 6 ל"י ל-12 ל"י. הטופס הרב-טורי כלל אמנם שלושה טורים בלבד, אך ציון הניחושים בטור השני הכפיל את אפשרויות הזכיה, ובטור השלישי שילש אותן, בהתאם למספר המשחקים, שאת תוצאותיהם ניחש המשתתף, כאילו מילא המשתתף מספר רב של טורים, עד כדי 2,916 טור; בהתאם

לכך נע מחיר ההשתתפות בין 4.80 ל"י ל-874.80 ל"י. ההימורים מתקיימים בדרך כלל על משחקים הנערכים בארץ; מפעם לפעם קוימו הימורים גם על משחקים בחוץ לארץ, לפי אותם הסדרים.

בטופס הרגיל הודבק בול, שבו מוטבע מחיר ההשתתפות, ואילו בשני הטפסים האחרים הודבק בול ללא ערך נקוב, ובו ציינה תחנת הקבלה את המחיר בהתאם לסכום, שעל המשתתף לשלם. הבולים היו מחולקים לארבעה חלקים בעלי מספר זהה; על כל חלק מהטופס הודבק חלק מהבול והחלק הרביעי נשאר בידי תחנת הקבלה. לאחר התשלום והדבקת הבול הפרידה תחנת הקבלה בין החלקים: חלק א' נשאר בידי המשתתף, והחלקים האחרים הועברו באמצעות הסוכנים למשרד הראשי של ספורטוטו, שם נסגר חלק ב' בארונות מתכת וחלק ג' הופקד בכספת, שמפתחותיה נמצאים בידי נציג המועצה ורואה החשבון, שהתמנה על ידי המועצה.

לאחר קיום המשחקים וקביעת תוצאותיהם בדקו העובדים של החברה את חלק ב' של טופסי ההשתתפות, ובהתאם לתוצאות בדיקתם נקבעו הזוכים בפרסים וסכומי הזכיות; חלק ב' של הטפסים של המשתתפים לקבוצות אלה הושווה על ידי רואה החשבון לחלק ג'; במקרה של שוני בין החלקים היה חלק ג' מחייב הן את המשתתף והן את המועצה.

בכל מחזור משחקים קיימות ארבע דרגות של פרסים, המתחלקים בין ארבע הקבוצות של הזוכים, לפי מידת ניהושם את התוצאות הנכונות. הפרס הראשון מהווה 40% מהסכום שנועד לחלוקה, שבהתאם לחוק חייב להיות 42% לפחות מההכנסות ברוטו; יתר שלושת הפרסים מהווים 20% כל אחד מסכום זה. אם מתברר, שחלוקת הפרס השלישי או הרביעי לא תזכה כל אחד מהמשתתפים בקבוצות זכיה אלה בסכום של 4.15 ל"י לפחות, אין מתחלקים פרסים אלה, אלא מתוספים לשאר הפרסים: מהפרס השלישי מתוספים 60% לפרס הראשון ו-40% לפרס השני; מהפרס הרביעי מתוספים 50% לפרס הראשון ו-50% בחלקים שווים לפרס השני והשלישי.

רשימות הזוכים, הנערכות על ידי החברה, מתפרסמות על גבי לוחות מודעות בתחנות הקבלה. התקנות מאפשרות למשתתפים בהימור, הרואים את עצמם מקופחים, לבקש תוך שבעה ימים מיום פרסום המודעות בדיקה חוזרת של הטפסים; למעשה ניתנת אפשרות זו במשך כמה ימים נוספים. במשך עונת המשחקים הראשונה, שהייתה בפיקוח המועצה — מינואר עד יוני 1968 — נתקבלו 4,400 בקשות בקירוב לבדיקה חוזרת, שכמחציתן נמצאו מוצדקות וכתוצאה מכך שותפו המבקשים בחלוקת הפרסים.

2. ביולי 1968 התקבל בכנסת תיקון לחוק, המאפשר צבירה של סכומי הפרסים ממחזור למחזור, כפי שהיה נהוג לפני חקיקת החוק להסדר ההימורים בספורט משנת 1967. השינוי בחוק עשוי להגדיל את הפרסים ולכן להרחיב את חוג המעוניינים להשתתף בהימורים.

בתקנות החדשות מאוגוסט 1968 חלו שינויים מסוימים בתכנית ההימורים, שהעיקריים בהם הם: במקום 24 קבוצות ועוד 4 קבוצות מילואים מתייחסים הטפסים ל-26 קבוצות, ללא קבוצות מילואים; הטפסים מחולקים כעת לשני חלקים, במקום לשלושה, וזאת לאחר שהוכנסו שיטות בידוק חדשות בעזרת צילומי מיקרופילמים, שאיפשרו ויתור על החלק השלישי.

כספים ופיקוח כספי

1. — תחנות הקבלה פתוחות לקבלת הטפסים והתשלומים עד לחצות אור ליום ו'. הפדיון מההשתתפות בהימורים מועבר ביום שישי עד שעות הצהריים, לאחר שתחנות

הקבלה והסוכנים ניכו ממנו את העמלה המגיעה להם, לקופת ספורטוטו ומשם לכספות. ביום ראשון בבוקר מופקדים הכספים בבנק, בחשבונו של מפעל, שכמה מבעליו גמנים עם בעלי החברה. במועד הביקורת הוחזקו הכספים בחשבון זה עד יום ד'; באותו יום הוכנסו הכספים לחשבון בנק של ספורטוטו, שממנו הועברו למועצה הסכומים המגיעים לה ביום א' שלאחריו, דהיינו למעלה משבוע ימים אחרי שנתקבלו. בעקבות הערת הביקורת, שהחזקת הכספים, וביניהם הסכומים המיועדים למועצה בחשבון פרטי, שאין למועצה כל פיקוח עליו, נוגדת את כללי המינהל והבידוק התקינים, הודיעה המועצה בדצמבר 1968, שהיא דאגה לקיצור הזמן שבו מוחזק הכסף בחשבון פרטי: חלקה בהכנסות מההימורים יועבר אליה כבר ביום ג'.

ההכנסה ברוטו מההימורים מתחלקת כדלהלן: 42% מיועדים לחלוקת פרסים; 25% לתשלום עמלות; 1% לכיסוי הוצאותיה של המועצה; ו-32% לחלוקה בין מוסדות וארגונים לספורט. הסכומים המיועדים למוסדות ולארגונים לספורט מחולקים, לפי יחס שנקבע ביניהם על פי החלטת המועצה ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, כדלהלן (ב-%).

22.0	ההתאחדות לספורט בישראל
22.0	ההתאחדות לכדורגל בישראל
12.0	הוועד האולימפי בישראל
10.5	מרכז הפועל
6.5	מרכז מכבי
2.5	מרכז בית"ר
1.5	מרכז אליצור
1.0	איגוד הטניס
78.5	מרכז א.ס.א.
21.5	קרן מחקנים
100.0	

2. בעונת המשחקים מינאר עד יוני 1968 התקיימו 24 מחזורי משחקים, וההכנסות מההימורים בעונה זו הסתכמו ב-10,825,838 ל"י (אינו כולל הכנסות מהימורים על משחקי כדורגל בחוץ לארץ). ההכנסות של העונה המקבילה הקודמת, שהגיעו לספורטוטו — בלא להביא בחשבון את הכנסות שתי החברות הנוספות שפעלו אז בתחום ההימורים — הסתכמו ב-17,625,860 ל"י.

3. — הוצאות המועצה על עמלות מגיעות, כאמור, ל-25% מההכנסה ברוטו של כל מחזור. הוצאות אלה מורכבות מעמלה לסוכנים ולתחנות הקבלה — המגיעות ל-14% מההכנסה — ומעמלה לספורטוטו ובעיקר לחברה — כ-11%. החברה משלמת כל שבוע שכר עבודה של 3 ל"י עד 5 ל"י לשעה ל-200 עד 250 עובדים — בעיקר סטודנטים — המועסקים ביום ו' וביום א' בבדיקת טופסי ההימורים, שמספרם הגיע עד כדי 150,000 למחזור, ול-70 עובדים בקירוב המועסקים במוצאי שבת. המועצה לא קיבלה עד מועד סיכום הביקורת דו"חות כספיים מהחברה, ולכן אין לה תמונה ברורה על ההוצאות למעשה הכרוכות בהפעלת ההימורים, ועל היחס שבין הוצאות אלה לבין העמלה, שהיא משלמת לחברה.

השוואה, שנערכה במהלך הביקורת בין הוצאות המועצה בעונת פעילותה הראשונה לבין ההוצאות של מפעל הפיס, לפי דו"חותיו הכספיים לשנים 1966/67 ו-1967/68, מראה, ששיעור ההוצאות של המועצה עלה בהרבה על זה של מפעל הפיס: לעומת כלל ההוצאות

של המועצה — בשיעור 25% מההכנסה — מגיעות ההוצאות של מפעל הפיס לכ-10% בלבד. אמנם קיים הבדל ניכר בין דרכי הפעולה של שני המפעלים, ולדברי המועצה ההוצאות הגדולות יחסית הכרוכות בביצוע ההימורים נובעות בעיקר מההבדלים הבאים: המחיר של כרטיס הגרלה בודד של מפעל הפיס עולה על מחיר השתתפות בודדת בהימור ומאפשר לסוכן רווח אבסולוטי יותר גדול; עבודת הסוכנים של מפעל הפיס קטנה בהרבה מזו של סוכני ההימורים; קביעת הזוכים בין המשתתפים במפעל הפיס פשוטה בהרבה מזו שבין המשתתפים בהימורים. עם זאת מצביע, לדעת הביקורת, הפער הגדול בין ההוצאות של שני המפעלים על הצורך למצוא דרכים להגברת החסכון בהוצאות המועצה. ואמנם הטילה המועצה באמצע 1968 על חברה לייעוץ כלכלי לבחון אפשרויות של חסכון וייעול בשיטות העבודה של המועצה.

4. — קרן המתקנים מיועדת להקמת מתקני ספורט; כלל הכספים, שהוקצו על ידי המועצה לקרן עד אוגוסט 1968 הגיעו ל-770,000 ל"י בקירוב. כספים אלה עוד לא חולקו. בינתיים השקיעה המועצה 400,000 ל"י מכספי הקרן — 200,000 ל"י באגרות מלווה קצר מועד ו-200,000 ל"י בחשבון בנק תמורת ריבית בשיעור 7.5%. היתרה, שהצטברה עד סיום הביקורת, הגיעה אפוא ל-370,000 ל"י בקירוב ומוחזקת ללא שימוש בחשבון עובר ושב. בחשבון ההוצאות של המועצה, שאף הוא חשבון עובר ושב, הצטברו קרוב ל-100,000 ל"י וגם מכספים אלה הושקע באגרות מלווה קצר מועד ביוני 1968 סכום של 50,000 ל"י בלבד, בעוד שהיתרה נשארה ללא שימוש. לדעת הביקורת, על המועצה להשקיע את האמצעים, שאינם דרושים לה תוך זמן קצר אחרי קבלתם, במידה גדולה יותר בהשקעות באגרות מלווה או בהשקעות נזילות אחרות ההולמות גוף ציבורי.

המועצה העניקה ביוני 1968 סך 5,000 ל"י כתמיכה למגבית ציבורית בעלת חשיבות כללית אך לא קשורה לענייני ספורט ותרבות הגוף. בעקבות הביקורת, שהצביעה על כך, שהחוק אינו מתיר מתן תמיכות מסוג זה, הודיעה המועצה, שלעתיד היא לא תתרום כספים לגופים שאינם קשורים בתחומי הספורט.

5. בשים לב לירידה הניכרת, שחלה בהכנסות מההימורים, בעיקר במחצית השנייה של עונת המשחקים 1968, וכדי לעודד את השתתפות הציבור בהימורים קבעה המועצה, לכמה מהמשחקים מאז מחזור המשחקים העשירי, פרסי מינימום שנעו בין 200,000 ל"י ל-250,000 ל"י למחזור. קביעת פרסים אלה עלולה היתה להקטין את הסכומים המיועדים למוסדות ולארגונים לספורט. כדי לא להטיל עליהם את מלוא הנטל, נקבע באישור ועדת הכספים של הכנסת, שהמועצה רשאית להטיל במקרים אלה 40% מהנטל על ספורטטו. קביעת פרסי המינימום לא הביאה להגדלה המצופה של ההכנסות, והמועצה נאלצה להקטין את הסכומים שנועדו לחלוקה בין מוסדות וארגוני הספורט; ההקטנה נעה בין 19,000 ל"י ל-62,000 ל"י בקירוב למחזור. החל ממחזור המשחקים ה-16, כשההכנסות מההימורים המשיכו לרדת, הטילה המועצה על ספורטטו רק 25% מהנטל והגדילה את חלקה היא ל-75%; על ידי כך הוקטנו עוד יותר הסכומים המיועדים למוסדות ולארגונים לספורט. את האישור הדרוש לכך קיבלה המועצה מוועדת הכספים.

6. לפי הדו"חות הכספיים של המועצה לשמונה חודשי פעילותה עד 31.8.1968, כפי שרוכזו במהלך הביקורת על פי נתוני המועצה, הסתכמו ההכנסות, ובכלל זה הכנסות מהימורים על משחקים בחו"ל, בסך 11,482,800 ל"י. נוסף על כך היו הכנסות מריבית בנקאית בסך 15,200 ל"י. ההוצאות היו כדלהלן: פרסים — 5,072,600 ל"י; עמלות והוצאות תפעול — 2,786,500 ל"י; הקצבות למוסדות וארגונים בספורט, לרבות קרן מתקנים — 3,524,100 ל"י. המועצה הקציבה מחלקה בהכנסות ברוטו בשיעור 1% — 114,800 ל"י בקירוב — סך 70,000 ל"י לקרן עידוד ספורטאים מצטיינים, והוציאה להוצאות ארגוניות ומשרדיות רק 28,300 ל"י, כך שנוצר לה עודף הכנסה על הוצאה בסך 16,500 ל"י.